

koga bi požrl. Najbolj zaželen plen so mu nedolžna otroška srca. Liliyo bi rad izruval iz srčne gredice. Prelepo obleko posvečujoče milosti bi nam rad ukra-del. Dušo bi nam rad umoril. Kako strašna je ta zver iz pekla. Toda ne bojmo se! Marija je strla peklen-ski kači glavo. Marije se satan strašno boji. Mariji se bomo priporočili v jutranji molitvi za ves dan in še za zadnji dan življenja:

O Marija, vodi me po nedolžni poti in ob smrti pridi mi z Jezusom naproti.

Otroci! Tako naj bo v vašem življenju. Najprej Bog, potem šele druge skrbi. Najprej Bog, potem šele dnevno delo. Noben dan naj se ne začne brez jutranje molitve. In če bi bila še tako kratka, samo da brez nje ni. Če jo kdaj po nesreči pozabite, jo zmolite po poti v šolo. Po mnogih družinah jo molijo skupaj. Kako je v takih družinah lepo. Nebesa se odpirajo nad tako hišo in božji blagoslov rosi na pobožna srca. Tudi glede jutranje molitve velja oni pregovor: R a n a u r a — z l a t a u r a.

Nekdo je dejal: »Povej mi, ali si zmolil s pobožnim srcem jutranjo molitev in povedal ti bom, kako si preživel dan, koliko je ta dan vreden pred Bogom.«

V svetem pismu pa pravi sam Bog: »Jaz ljubim tiste, ki meneljubijo in kateri zgo-daj k meni čujejo, me bodo našli.«

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»Si že pisal svetemu Miklavžu?«

»Že! Sveti Miklavž je priden svetnik!«

»Ha ha ha ha ha ha! Svetniki so vsi pridni.«

»Kaj si mu pisal?«

»Da mi naj prinese vsaj eno škatlo bonbonov, potem pa piškotov pa orehov pa fig pa rožičev in vse, kar raste sladkega v nebesih,« razlaga Štacunarjev Mirko in kar jamice se mu delajo v debelih licih.

Tone Grahut ne more takih otrok, ki so tako sladkosnedni, kakor je Štacunarjev Mirko; skoraj ga popade jeza, da bi zgrabil Mirka za tista debela lica,

ki se mu v njih delajo tiste sladkosnedne jamice; pa odkar posnema Tone Grahut svetnike, se zna premagovati.

Škufčev Nace pa je šele samo enkrat obližnil bonbonček — dala mu ga je bila Mirkova sestra Danica — kaj so piškoti, pa še ne bi vedel, da jih ni videl v oknu pri Štacunarjevih, in se mu je precej takrat zazdelo, da mora biti to nekaj nad vse dobrega; zato tudi zdaj gleda kaj svetlo in debele sline se mu utrinjajo po grlu.

»Pa tudi Božičku bom pisal, da bo ovesil božično drevesce: fige, rožiči, jabolka, piškoti — — —«

Zdaj se pa Tone Grahut prav zares ne more več premagati, z obema rokama poprime Mirka za tista debela lica s tistimi sladkosnednimi jamicami in reče: »Mirko, ti si bedak!«

Sam pa gre v cerkev pa poklekne v prvo klop in tako moli:

»Jezus, pri nas nismo bogati in božičnega drevesca nič nimamo, imamo rajši jaselce. Pa mi ni zato nič hudo! Pa tudi Miklavžu reci, da naj tisto, kar bi meni prinesel, rajši prinese Škufčevemu Nacetu, ki so še dosti bolj revni kot mi in so Škufčev oče že tri mesece brez dela; naš oče ga pa imajo! Amen.«

Gruden — december.

3. dec. Sv. Frančišek Ksaver je bil komaj 24 let star že doktor modroslovja in profesor. Bil je kaj častilakomen in ni nič kaj rad slišal, da je treba svet prezirati. Pa sv. Ignacij, ki je ustanovil družbo Jezusovo, mu je ob slednji priliki pošepetal na uho besede Jezusove: Kaj pomaga, ako človek

ves svet pridobi, na duši pa trpi škodo! Te besede so mu polagoma, polagoma pronikle v dušo; stopil je v

red Jezusov in postal za sv. Pavlom največji misijonar. Bil je tako ponižen, da je svojemu predstojniku, svetemu Ignaciju, pisma kleče pisal.

Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu! (Mark. 16. 15.)

6. dec. Sv. Nikolaj je še mlad ubožcem razdelil svojo dediščino. Ko je bil škof, izve, da ima neki oče tri hčere, ki jim siromak ne more preskrbeti dote. Hčere, že odrasle, bi nemara krenile za stran revščine na kriva pota. Kaj stori sv. Nikolaj? Ponoči pride skrivaj mimo hiše siromašnega očeta in vrže skozi okno mošnjo denarja: doto za najstarejšo hčer. Tako stori še v drugič in v tretjič. Vse tri hčere so našle poštene ženine.

Kadar daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica, da bo tvoja miloščina na skrivnem; in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil. (Mat. 6. 3, 4.)

hotel cesar kmalu nato v cerkev, mu sv. Ambrozij zastavi pot in ga ne pusti noter, dokler ne bi opravil očitne pokore za ta greh. Cesar reče škofu: »Saj je tudi kralj David grešil!« Ambrozij mu odvrne: »Posnemal si Davida v grehu, posnemaj ga še v pokori!« In cesar Teodozij se je uklonil in se javno pokoril, kakor mu je naložil škof Ambrozij, in rekel: »Beračem in sužnjem je cerkev odprta, meni pa so cerkvena in nebeška vrata zaklenjena, zakaj Gospod je

7. dec. Sv. Ambrozij, škof milanski. Cesar Teodozij je bil sicer kaj dober mož, toda nagle jeze, da nihče tako. V taki jezi je dal pomoriti brez posebne preiskave v Tesaloniku več tisoč ljudi, ker so nekateri uporniki oskrnili njegove kipe. Ko je

rekel: Kar boste zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih.«

8. dec. Marijino brezmadežno spočetje. Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo in med tvojim zarodom in njenim zarodom; ona ti bo glavo strla in ti boš zalezovala njeno peto. (I. Moz. 3. 15.) O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo!

13. dec. Sv. Lucija, devica mučenica, je pri sodbi slavila Gospoda našega Jezusa Kristusa. Zato ji reče poganški sodnik Pashazij: »Ti bo že zmanjkalo besed, ko bodo zapele šibe!« Lucija odvrne: »Božjim služabnikom ne more zmanjkati besed, saj jim je Gospod Kristus sam obljubil: Ko boste stali pred kralji in oblastniki, se ne pomišljajte, kako ali kaj boste govorili, zakaj dano vam bo tisto uro, kaj govorite; ne boste namreč vi, ki boste govorili, ampak Sveti Duh bo govoril v vas.« Pashazij vpraša: »Kaj v tebi je Sveti Duh?« Lucija: »Kdor živi čisto in pobožno, tisti je tempelj Svetega Duha.«

Blagor njim, ki so zaradi pravice preganjani, zakaj njih je nebeško kraljestvo. (Mat. 3. 10.)

21. dec. Sv. Tomaž, apostol. Jezus pravi Tomažu: »Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!« Tomaž mu odgovori: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu pravi: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli, in so verovali.«

Če Kristus ni vstal, potem je prazno naše označevanje, prazna tudi naša vera (I. Kor. 15. 14.)

24. dec. Naši prvi starši **A d a m i n E v a**. Rekel je Bog: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti!« In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi; po podobi božji ga je ustvaril: moža in ženo je ustvaril. (I. Moz. 1. 26, 27.)

In Bog je zapovedal človeku: Od vsega drevja po vrtu jej; od drevesa spoznanja dobrega in hudega pa nikar ne jej; zakaj katerikoli dan boš jedel od njega, boš moral umreti. (I. Moz. 2. 16, 17.)

Gospod Bog je pahnil Adama iz vrta veselja, da bi obdeloval zemljo, iz katere je bil vzet. (I. Moz. 3. 23.)

25. dec. **R o j s t v o G o s p o d a n a š e g a J e z u s a K r i s t u s a**. Marija je porodila sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jaslje, ker zanja ni bilo prostora v prenočišču. (Luk. 2. 7.)

Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji. (Luk. 2. 14.)

26. dec. Prvi mučenec sv. Štefan. Judje so Štefana zastran njegovega pričevanja o Jezusu vrgli iz mesta ter ga s kamni pobijali. In kamnali so Štefana, ko je molil: »Gospod Jezus, sprejmi mojo dušo!« In pokleknil je ter z močnim glasom zaklical: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!« To rekši je v Gospodu zaspal. (Ap. d. 58—60.)

Ljubite svoje sovražnike, dobro delajte tem, ki vas črtijo, blagoslavlajte tiste, ki vas kolnejo, molite za tiste, ki vas obrekujejo! (Luk. 6. 27, 28.)

27. dec. Sv. evang. Janez, učenec, ki ga je Gospod ljubil, je zelo pristaral, tako da so ga morali malodane nositi v cerkev k službi božji. Tamkaj je sveti starček vernikom venomer ponavljal isto pridigo: »Otročiči, ljubite se med seboj!« Učenci, naveličani vedno iste pridige, ga vprašajo: »Učenik, zakaj pa pridiguješ vedno isto reč?« Janez, učenec in učenik ljubezni, odgovori: »Otročiči, zato, ker je Gospodova

zapoved! In da le njo izpolnite, pa ste storili dovolj.«

To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. (Jan. 15. 12.)

28. dec. *Nedolžni otročiči*. Ko je Herod videl, da so ga modri prevarili, se je silno razsrdil; in dal je pomoriti v Betlehemu in v vsej njegovi okolici vse dečke, dvoletne in mlajše, po času, ki ga je bil pozvedel od modrih. Takrat se je spolnilo, kar je bilo povedano po preroku Jeremiju, ki pravi: Glas se je slišal v Rami, jok in velik krik: Rahela je jokala po svojih otrocih in se ni hotela utolažiti, ker jih ni več. (Mat. 2. 16—18.)

Ti so, ki spremljajo Jagnje, kamor gre. (Raz. 14. 4.)

Maksimov:

Pismo Miklavžu.

*Letos znam že sam pisati
svoje prve čire — čare.
Upam, da boš znal prebrati,
saj si še iz šole stare,
ker naš očka pravi vedno,
da ste prej se več učili
in živeli vse bolj vzgledno
ter pobožno bolj molili.*

*Jaz sem priden, kadar morem,
včasih pa mi ni mogoče;
takrat vedno sem pokoren,
kadar je doma moj oče.*

*Da ne bom preveč se hvalil:
saj sam veš, kako je z nami.
Zdaj pa prosim, da obdaril
bi me s polnimi rokami.*